

lobcův obohaceni. Pokud totiž pozemky oseli, zorali a pohnojili, dostali náhradu od Státního pozemkového úřadu. Pokud pozemky odevzdali Státnímu pozemkovému úřadu neoseté, nezorané a nepohnojené, ušetřili na osivu, orbě a hnoji a na nákladech se setím, s orbou a hnojením spojených. Prospěch takto žalovaným připadající si na úkor žalobce ponechatí nejsou oprávněni. Rekurs žalovaných do napadeného usnesení dle toho opodstatněn není. Co se týče rekursu žalobce, jest k jeho vývodům přisvědčiti toliko potud, pokud týkají se názoru odvolacího soudu, že náhrada za obdělání pozemků a za hnůj přísluší žalobci jen tou měrou, pokud žalovaným při krátkém trvání pachtu bylo možno uvésti pozemky do stavu, v jakém je převzali, a ohledně hnoje potud, pokud jim bylo možno hnůj za dobu pachtu vyrobiť. Tento názor odvolacího soudu nelze srovnati s jeho stanoviskem, podle kterého ukončení pachtu následkem převzetí Státním pozemkovým úřadem, protože nejde o událost nepředvídatelnou pokud se týče neodvratnou, zánik povinnosti žalovaných k požadované náhradě za následek nemá, názor ten nemá opory ani ve smlouvě a odporuje i tomu, co bylo uvedeno o tom, že by žalovaní, nenahradíce převzatý při jejich ujetí se pachtu osev, orbu a pohnojení, byli na úkor žalobce obohaceni. Doplněné řízení uložené prvním soudu v důsledcích uvedeného názoru odvolacího soudu tudíž odpadá. Jinak nelze však žalobci přisvědčiti, že zrušení prvního rozsudku nebylo třeba a že odvolacímu soudu náleželo přímo ve věci rozhodnouti. Kromě námítky žalovaných o zániku jejich povinnosti proti nim uplatňované následkem převzetí dvoru Státním pozemkovým úřadem, události to prý nepředvídatelnou a neodvratnou, a kromě námítky, že zažalovaný nárok se přičítá dobrým mravům, pokud se týče, že žalobce byl by dvakrát zaplacen a tak obohacen, namítali žalovaní také předčasnost žaloby, dále tvrdili, že potvrzení jejich o stavu převzatých pozemků a o počtu stromů bylo jen formální a že nahraditi jest jim osev, orbu, pohnojení a stromy dle stavu a v počtu, v jakém jim skutečně byly odevzdány a namítali též přemrštěnost co do výše požadované náhrady. Tyto námítky zůstaly prvním soudem nevyřízeny, důkazy, jichž k vyřízení námitek, pokud se týče k rozhodnutí o nároku provésti bude zapotřebí, provedeny nebyly a ježto nelze říci, že by projednání uvedených námitek a provedení důkazů přímo u odvolacího soudu bylo vhodnější a ostatně jest to věci uvážení soudu druhé stolice, zdali se u něho má řízení doplniti a věc přímo rozhodnouti, jest napadené usnesení ospravedlněno.

Čís. 6378.

Věřitelstvu nelze soudem uložit, by dalo správci úpadkové podstaty zálohu k vedení sporu.

(Rozh. ze dne 19. října 1926, R I 600/26.)

Úpadkový komisař uložil věřitelstvu, by složilo správci úpadkové podstaty zálohu k vedení odpůřčího sporu. **R e k u r s n í s o u d** (vrchní

zemský soud) napadené usnesení zruší. **D ů v o d y:** Povinnosti úpadkového správce stanoví § 81 konk. ř. a jest mezi nimi také jeho povinnost ku zjištění stavu podstaty a zajištění a vydobytí aktiv. Z této povinnosti vyplývá také jeho povinnost vésti případné spory odpůrčí (§ 115 (3) konk. ř.) a útraty spory těmi vzešlé tvoří útraty podstaty, jichž zapravení děje se podle §§ 46 čís. 1, 47, 121 a 125 konk. ř., a stanoví zvláště § 125 (3) konk. ř. přípustnost záloh na nároky úpadkového správce. Následkem toho náleží úpadkovému správci, by především bez honoráře svůj úřad zastával a hotové výdaje zakládal, smí však dle řečeného vyžádati si zálohy dle § 125 (3) konk. ř. Naproti tomu nezná úpadkový řád povinnosti věřitelů (úpadkových věřitelů), skládati zálohy pro úpadkového správce na vedení sporů, a jest to také přirozeno, když se uváží, že i útraty sporů jsou útratami podstaty dle § 46 č. 1 konk. ř., jichž stanovení děje se pak k podanému účtu úpadkového správce (§§ 125 a 126 konk. ř.). Jediné případy složení záloh věřitelem neb věřiteli obsahují §§ 73 a 166 konk. ř., v nichž však — poněvadž tu jde o otázku zahájení nebo zrušení úpadku — jest ku rozhodování povolán úpadkový soud (§ 79 (2), 72, 168 konk. ř.). Pokud v napadeném usnesení se praví, že nelze zálohu úpadkovému správci vzhledem na stav věci odepřít, nemá tvrzení to v zákoně opory a, pokud jde o otázku, zda se úpadkový správce zavázal k vedení odpůrčího sporu se zálohou či bez ní, není otázka ta pro udělení příkazu k složení zálohy věřiteli rozhodnou, poněvadž úpadkový správce, jakmile jest odpůrčí spor nutným, jest dle svého úřadu povinen spor ten včas zahájit a jej vésti, aniž by byl oprávněn plnění této povinnosti činit závislým od složení zálohy věřiteli pro tento jemu již dle zákona náležející úkon (§§ 81 a 115 (3) konk. ř.). Také dle § 126 (3) konk. ř. ujednání úpadkového správce s věřiteli o výši hotových výdajů, jakož i odměně za jeho přičinění jsou neplatna. Poněvadž dle řečeného schází zákonný podklad k nařízení věřitelům, by složili zálohu pro spor, bylo rekursu vyhověti a napadené usnesení zrušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Správce úpadkové podstaty vytýká rekursnímu soudu, že nedbal těchto okolností: 1. že usnesením věřitelstva ze dne 4. ledna 1926 bylo mu uloženo, by podal odpůrčí žalobu v širším rozsahu, než uznal za dobré a prospěšné pro věřitelstvo, totiž o neplatnost postupu faktur po 1. lednu 1925. 2. že v úpadkové podstatě není kromě sbírky mincí nemající ani poloviční ceny, úpadcem uvedené, a kromě odpůrčího nároku žalobou vymáhaného ani hotových peněz, ani jiného majetku, ze kterého by mohla býti poskytnuta záloha podle § 73 (2) a 125 (3) konk. řádu. Stěžovatel míní, že tato ustanovení platí obdobně i ve příčině hotových vydání, spojených s odpůrčí rozepří, a že, když věřitelstvo uložilo mu povinnost, by ve stanoveném rozsahu provedl odpůrčí rozepři, a tím vlastně vyvolalo provedení úpadkového řízení, neboť jinak by pro nedostatek jmění úpadek ani nemohl býti vyhlášen, jest věřitelstvo povinno dáti mu přiměřenou zálohu. Dále míní, že v nejkrajnějším případě posti-

huje tato povinnost ony věřitele, kteří navrhli vyhlášení úpadku, a to že byli všichni při vyrovnacím roku dne 29. května 1925 přítomní věřitelé, a že také již z pouhého zmocnění ku vedení sporu ve spojení s ustanovením advokátního řádu vyplývá zmocnitelova povinnost dáti zástupci přiměřenou zálohu na hotová vydání, když o to žádá. Posléze míní, že, když jsou útraty odpůrci rozepře útratami podstaty, smí úpadkový komisař právě proto na tyto útraty povolití zálohy, zvláště není-li tu nijaké podstaty, a že by ustanovení § 125 (2) konk. řádu bylo illusorním, kdyby tato povinnost neměla postihnouti věřitele podle obdoby §§ 73 a 166 konk. řádu. Stěžovateli nelze dáti za pravdu. Předpisy § 73 (2) a 166 (2) konk. ř., podle kterých zásadně úpadek prováděn nesmí býti, není-li tu jmění, které by pravděpodobně stačilo k úhradě nákladů úpadkového řízení, k nimž podle § 46 čís. 1 konk. řádu náležejí i útraty odpůrcích sporů, se na tento případ nevztahují. Obcházením těchto ustanovení by bylo, kdyby věřitelům měla býti mimo rámec předpisu § 166 (2) konk. řádu ukládána soudem povinnost složití zálohy z důvodu ad 2. uvedeného, neboť by tím byl mařen ochranný účel řečených ustanovení, že totiž, vyjde-li za úpadkového řízení na jevo, že jmění nestačí ke krytí nákladů úpadkového řízení, musí býti úpadek zrušen, leda že by dána byla přiměřená záloha na náklady (§ 73 (2) konk. řádu). Podle tohoto ustanovení jde o dobrovolné složení, k němuž věřitelé nemohou býti doháněni soudním příkazem. Poněvadž k dobrovolnému složení zálohy nedošlo, je lhostejno a nic na věci nemění stěžovatelem tvrzená okolnost, že usnesením věřitelstva ze dne 4. ledna 1926 bylo mu uloženo, by podal odpůrci žalobu v širším rozsahu, než uznal za dobré a prospěšné pro věřitelstvo, totiž o neplatnost postupu faktur po 1. lednu 1925, neboť to je vnitřní věcí těchto účastníků, vymyká se to však soudnímu zákroku v úpadkovém řízení.

Čís. 6379.

Dovolati se nápravy proti rozhodnutí správního úřadu na řádném soudě (§ 105 ústavní listiny, zákon ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n.) lze se jen tehdy, byl-li správní úřad k rozhodnutí příslušným, byv k tomu povolán ustanovením zákona, nikoliv však tehdy, osobil-li si správní úřad příslušnost k rozhodování o věci, o níž bylo rozhodovati soudům.

Závodní výbory (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n.).

Při žádném z důvodů propuštění podle §u 82 živn. ř., ať zaviněném ať nezaviněném, není příslušnou rozhodčí komise (§ 3 písm. g, § 22 (2) zák.). Lhostejno, že propouštěcí důvod jest sporným.

(Rozh. ze dne 19. října 1926, R I 727/26.)

Zaměstnavatel domáhal se žalobou na zaměstnanci určení, že není po právu nárok žalovaného, přiřknutý mu nálezem rozhodčí komise závodních výborů, by bylo uznáno bezúčinným propuštění žalovaného za-